

ТИПЕЛЪ И ТАПЕЛЪ.

Приказка за малки деца.

Малкият Петърчо бѣ седналъ срѣдъ стаята и гледаше дебелитѣ си топчести крачка, обути въ шарени чорапки. Чорапкитѣ бѣха на сини и червени пръчки. Гледа Петърчо крачката си, и изведнажъ — търкулна се на грѣбъ и издигна крака нагоре. И ето — тѣ не сж вече крака, а двама голѣми, сжщински войници — единиятъ се казваше Типелъ, а другиятъ — Тапелъ.

Типелъ имаше червенъ носъ, а Тапелъ — синъ, защото тѣ току-що бѣха дошли отъ вѣнъ, а вѣнъ бѣше ужасно студено.

И малкият Петърчо изведнажъ имъ извика: „Ходомъ, маршъ!“ — Сжщо както капитанътъ вика на войницитѣ въ казармата. И Типелъ и Тапелъ започнаха да крачатъ насамъ, натамъ изъ въздуха, напредъ, назадъ. Петърчо току повтарѣше: „Лѣвий, дѣсний — лѣвий, дѣсний!“

Но двамата войници толкова се разпалиха, че не искаха да слушатъ повече Петърчовия гласъ. Разлудуваха се и удариха бѣгомъ...

— Стой! — извика най-сетне Петърчо.

Той се бѣше вече толкова много изморилъ, че искаше да иде да вземе пушката на чича си и да застреля двамата луди войници.

Но като разбраха това, войницитѣ така се уплашиха, че изведнажъ — тупъ! паднаха като умрѣли на земята. И ето ги, че пакъ си бѣха — не войници, а две дебели, топчести краченца, обути въ шарени чорапки.

Рихардъ Демелъ.